

сърдчавалъ отъ похвалитѣ на професоритѣ и работилъ удвоено съ голѣма радостъ. Тогава той превелъ отъ грѣцки на български 26 писма, които Цариградскиятъ патриархъ Никола Мистикъ билъ написалъ до българския царъ Симеона да не се гордѣе съ своето голѣмо царство, ами да бжде покоренъ и послушенъ на византийския императоръ. Симеонъ, разбира се, като обединилъ всички славяни на Балканитѣ подъ своята власть, искалъ да бжде независимъ съ титлата царъ. Но византийскитѣ голѣмци не му позволявали да носи друга титла освенъ князь.

Тази първа и главна работа на Златарски била одобрена отъ професоритѣ. Златарски написалъ и напечаталъ въ вестници и списания много статии по българска история, та се прочулъ като младъ ученъ българинъ.

Съ пълно задоволство и вѣра въ здравата си наука Василъ Николовъ Златарски, 27-годишенъ, се завърналъ въ България.

На работа въ София

Щомъ Златарски стигналъ въ България, той билъ повиканъ въ София отъ министра на народното просвѣщение. Златарски поискалъ учителско мѣсто, но министрътъ и неговитѣ добри съветници Д-ръ Ив. Д. Шишмановъ и Петъръ Генчовъ, решили преди да назначатъ Златарски за учителъ, да бжде пратенъ въ Берлинъ, за да изучи старинитѣ, останали отъ траки, гърци и римляни въ Балканския полуостровъ.

Въ двегодишно престояване въ Берлинъ, Златарски слушалъ прочути професори за старата култура на балканскитѣ народи, посещавалъ много музеи и библиотеки, та добре се запозналъ съ живота и творчеството на изчезналитѣ вече човѣци, семейства и племена.

Въ 1895 година Златарски билъ повиканъ да се завърне. Министрътъ на народното просвѣщение вед-